

EN BERETNING OM OPLEVELSER OMKRING RESTAURANT "DEN GRØNNE"

VED VALLENSBÆK STRAND I 1950'ERNE

Jeg boede i helårshus på Hundige Strandvej 189 sammen med min mor, mormor og tante Inger.

I 1950'erne fandt min mor på at leje vores helårshus ud til folk fra København og dets omegn, folk som gerne ville ud til vand og strand i deres sommerferie.

Dette greb om sig, så det blev til mange familier på en sommer, bl.a. var der en familie som kom fra USA. Når de kom lejede de huset for en hel måned ad gangen.

Men et sted skulle vi jo også selv bo, og i første omgang blev det (den første sæson) i vores eget gæsteværelse ved garagen og med adgang til køkkenet.

Det var utilfredsstillende for alle parter, så næste sæson ledte mor efter et sted vi kunne bo.

Valget faldt på et sommerhus i Vallensbæk plantage. Her lå der mange huse af samme slags på et meget stort område. Plantagen og dermed leje af huse startede 1. maj til 1. oktober. Det passede lige for os, så mor lejede huset for hele sæsonen.

Huset var et bjælkehus, meget lille og uden moderne bekvemmeligheder, men slet ikke til at stå for.

Som jeg husker det kom jeg ind i en lille forstue, dernæst lå den lille stue og så køkkenet med en udgang. Stor var min overraskelse da jeg første gang kom ind i dette hus, for jeg kunne ikke finde knappen til det elektriske lys ej heller en vandhane.

Det var underligt, jeg gik længe og ledte, men til sidst måtte jeg spørge de voksne. Der var en meget logisk forklaring idet der slet ikke var indlagt hverken el eller vand.

Der hang en petroleumslampe i loftet, men den måtte kun bruges af de voksne. Ellers måtte jeg, når det var ved at mørkne gå i seng, heldigvis var det sent inden det blev mørkt, men jeg opdagede hurtigt at en lommelampe kunne bruges i ny og næ.

I køkkenet var der gasblus, gassen kom fra en stor dunk med Kosangas. Ovre i den ene side af køkkenet var der køjer, og i en af dem lå jeg.

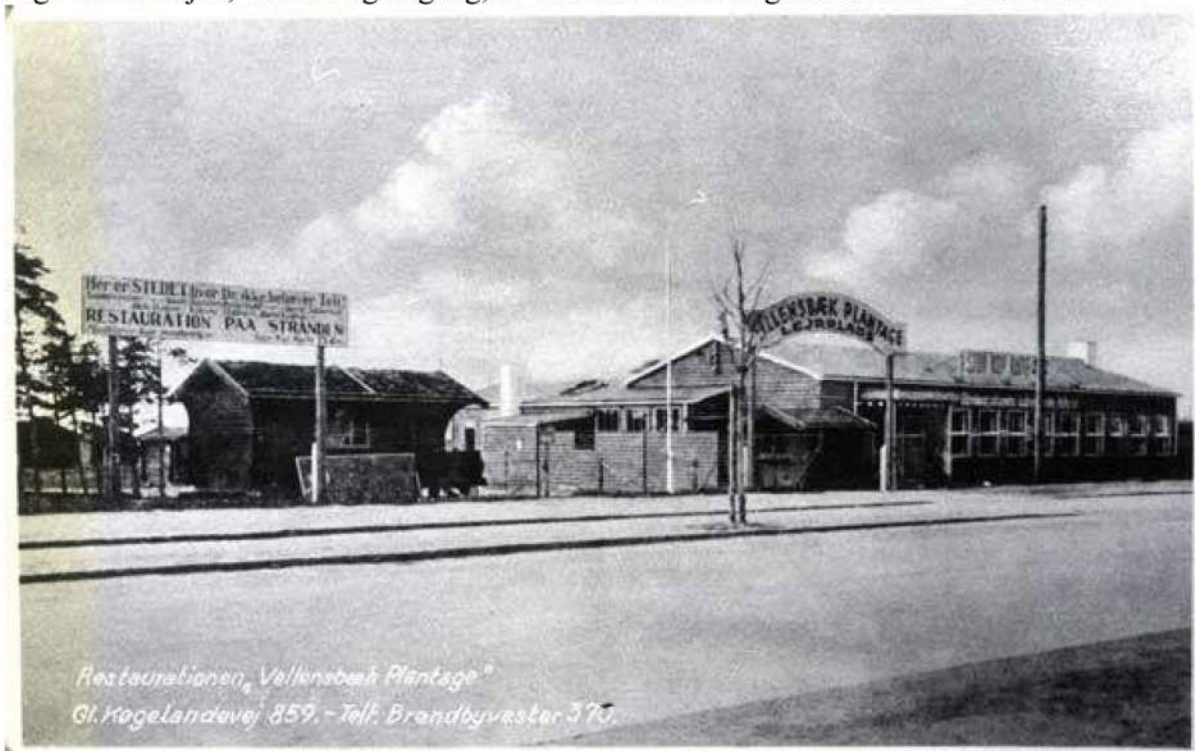
Der var også et lille brunt isskab, og her kunne mælk og pålæg holde sig frisk når man købte stænger af frossen vand og lagde dem ind i skabet.

Der var vandposter rundt omkring i området, så man kunne tappe vand af til husholdningen, opvask, vask og rengøring.

Jeg blev tit og ofte sendt ned for at poste vand, det var morsomt at prøve, men spanden var tung.

Ved udgangen af plantagen lå der fælles toiletter og fælles håndvaske i en bygning for sig.

Lige ud for vejen, ved ind og udgang, lå Vallensbæk Plantages restaurant "Den Grønne".

En lav grøn hyggelig bygning. Direktør var Erik Feldthusen. Her skulle jeg tit komme op, og det var fordi mor og tante Inger syntes det var morsomt at passe garderoben.

Her tog de imod folks overtøj, og tit og ofte fik de gode drikkepenge. De nød at tale med folk, her var livligt og her kom også mange kendte personer.

Garderobedamerne solgte også cigaretter og tobak som min mor gik rundt med på en speciel bakke, som billedet viser;

Jeg var tit med oppe og spise middagsmad sammen med mormor, og det var især en stor oplevelse at få lov til at blive der om lørdagen, og se alt den optræden som der var netop på de aftener hvor det store orkester også var der.

De spillede datidens melodier og sange, smukke enkle sange så langt fra vores tids larmende for mig intetsigende (larm) musik.

(dette billede er fra 1942!)

Når underholdningen var slut, så dansede folk til omkring kl. 01.00 om natten.

Disse aftener havde et særligt navn dem kaldte man for Den-sent.

Medens jeg sad sammen med mormor og hørte og så på underholdningen, så fik mormor kaffe og kage, og jeg en sodavand (hindbærbrus) også med kage til.

Somme tider fik jeg tigget mig til en stor isdessert, inden vi omkring kl. 23.00 gik hjem efter en dejlig aften. Meget senere omkring kl. 01.30 nat kom mor og tante Inger hjem.

Petroleumslampen blev tændt, og så talte de drikkepenge op, til stor glæde for mig, for der var så hyggeligt, når jeg vågnede op i køjen og opdagede at alt var som det skulle være, for derefter at falde i søvn igen.

Foruden de førømtalte aftener havde de også amatørkonkurrencer på ”Den Grønne”. Det foregik sådan, at man meldte sig til i forvejen, eller andre meldte én til. I det her tilfælde meldte min mor mig til, fordi jeg fra naturens side har fået en god sangstemme, men det var nu sin sag at skulle synge for så mange mennesker i en stor sal, fordi de samme mennesker skulle senere stemme om jeg kunne være blandt de tre første og få præmie.

Det gav nervøsitet, men jeg gjorde det, og vandt da også en tredje præmie, og den var jeg meget glad for! Normalt lukkede restauranten den 1. oktober, men man kunne bestille til selskaber, bl.a. min mormors fødselsdag i november, og den specielle nytårsaften.

Nytårsaften 1957 var min mor og tante Inger også garderobedamer, det har nok været morsomt for dem, men jeg var for lille til at komme med, og mormor og jeg var alene på Hundige Strandvej, og det var uhyggeligt med alt det skyderi.

Ustandselig kørte brandbilerne ude på vejen, og mormor som ikke var helt rask var bange for det ansvar hvis der skulle ske os noget. Derfor forbød hun mor og tante Inger at tage afsted en nytårsaften mere. Det var første og eneste gang min mormor var rigtig vred.

Men om sommeren fortsatte de med at være garderobedamer.

På modsatte side ved indgangen til plantagen lå også en iskiosk, som dog handlede med alt mellem himmel og jord, bl.a. kunne man her bestille morgenbrød og mælk.

Jeg var tit oppe og hente det bestilte til os, og talte tit med den meget venlige mand, som stod i kiosken, og det var svært at klare, da vi en dag fik at vide at han var død af tuberkulose.

Det udløste en skræk hos de voksne, så både de og jeg blev undersøgt, men ingen af os fejlede heldigvis noget.

Vi boede i et par år i Vallensbæk plantage, men så fandt min mor et hus på Valbo Allé ikke langt fra plantagen, som hun lejede. Her var elektricitet og vand indlagt, men med das i haven. Men fordelene var også, at vi kunne bo her til langt ind i efteråret.

Mormor var meget glad, for det var ulig nemmere for hende om aftenen når mor og tante Inger var garderobedamer.

Jeg var glad for at bo på Valbo Allé, lige ved stranden og kammerater i husene ved siden af, men jeg legede også tit med børn henne i plantagen, og vi var tit henne på badeanstalten ”Mandalay” hvor der var en vandrutchebane, og det var noget der trak os børn til.

Lige ud til vejen ved Valbo Allé, lå der en kro, som hed ”den Røde” i daglig tale. Her var vi inde og spise når Den Grønne var lukket. Udenfor var der en stor reklame, med Tuborgmanden, det er egentlig det, jeg bedst husker fra den kro.

Hvis man gik forbi Valbo Allé og ned mod stop 18 lå der på samme side en lille købmand, som vi meget tit handlede hos. Det var lidt ældre og meget venlige folk, og de gav mig tit nogle bolcher eller frugt eller en kage.

Det var lidt om min tid ved Vallensbæk i 1950’erne.

Alt får en ende også disse glade sommerdage som på en gang står så uendelig klart for én, og dog er det snart 50 år siden jeg havde disse oplevelser.

Venlig hilsen

HANNE HANSEN F. HOLTEN-NIELSEN

Fotos modtaget fra Jan og Anette Eriksen er blevet tilføjet beretningen.

Se også artiklen om [minigolfbanen](#) ved siden af ”Den Grønne”